

D. Om tidlig Fedning af Kvæg.

Et Par Bemærkninger af P. Jessen.

Kvægfedningen i Sylland har ikke kunnet undgaa at blive draget med ind i den Udvikling, som de sidste 3 a 4 Aartier have medført for alle Forhold i og udenfor vort Land. Men medens Udviklingen i mange Retninger, f. Ex. i Industrien, er foregaaet med stor Hurtighed, kan det ikke nægtes, at Tidens Krav kun meget langsomt har kunnet gjøre sig gjældende overfor Kvægavl og Fedning. Det er allerede en rum Tid siden, 1861, at en anseet jydsk Landmand ved Landmandsforsamlingen i Horsens første Gang herhjemme udtalte, at det var en Hovedopgave ved Opdræt til Fedning, at Ungstuden aldrig tabte Kalvekjødet, som han udtrykte sig, men det var først ved Fedeskuet i Kolding 1879, at der fremstillede jydsk Stude opdrættede og fedede efter dette Princip. Det er ligeledes en rum Tid siden, de mere fremskredne Landmænd begyndte at indse Nødvendigheden af at basere Opdrættet og Fedningen paa Koebrug, men skjøndt dette siden hen atter og atter er blevet draget frem i Tale og Skrift, saa er det dog først i de allerførste Aar, at Koebrugningen har vundet nogenlunde Udbredelse, skjøndt endnu langt fra i den ønskelige Udstrækning. Ved at betragte disse Forhold, bringes man til at mindes, at det tog omtrent en Menneftaalder, inden Kloveren, som nu er saa godt som uundværlig i ethvert Agerbrug, naaede frem til almindelig Anvendelse her i Landet, efter at den først var prøvet og funden brugbar. Og man kan ikke godt værge sig mod den Tanke, at Agerbruget i det Store og Hele næppe skrider hurtigere frem i Slutningen af det nitende Aarhundrede, end det gjorde i Begyndelsen deraf.

Naar man søger Grunden hertil, saa vil man gjerne

finde den i, hvad man kalder Konservatisme eller den Tilbageholdenhed, som skal være et Særpræg for vor Landbo-stand. For Kvægavlens Vedkommende er denne Forklaring dog ikke ganske fyldestgjørende. Thi vel kan der endnu i visse Retninger spores en seig Vedhængen ved gammel Vane, der hindrer Udviklingen, men ved Siden heraf træffes vel ikke mindre hyppig en ofte forbausende Raskhed til at kaste sig ind paa de nye Veje, som tilbyde sig. Men det træffer sig nu saaledes i Kvægbruget, at denne Tilbøjelighed til at slaa ind paa det Nye ofte har lagt lige saa store Hindringer for Frem-
 skridtet som den træge Fastholden af det Gamle. Sagen er nemlig den, at Kvægbruget deler sig i to Grene, i Kvægavlens paa den ene Side og Kvægholdet eller Plejen paa den anden. Men er Kvægbruget kun skredet langsom frem herhjemme i Sammenligning med Udlandets, saa er Grunden hertil ikke en udpræget Konservatisme i begge disse Retninger, men derimod at Avlen og Plejen ikke have fulgtes ad. Thi medens Tilbageholdenhed og gammel Vane især have gjort sig gjældende paa Plejens Omraade, har Tilbøjeligheden til at prøve det Nye især viist sig i, at man har anstaffet en fremmed, fordringsfuld Kvægrace. Indførelsen heraf har ofte været præget af en Sl og Stundesløshed, der ikke har kunnet give sig Tid til foretage det langsomme Arbejde, som Tilvejebringelsen af en højere Kultur af Jorden og bedre Livsvilkaar for Dyrene i det Hele kræver. At f. Ex, et saa stort Antal Gaarde i Sjælland nu er besat med Halvblodsdyr, uden at der kan gives et fuldt Vinterfoder af Koler i det mindste til Ungkvæget, beviser tydelig nok, at man har været for konservativ paa Plejens Omraade, men næsten revolutionær i Kvægavlens. Men det er netop denne Uoverensstemmelse af de valgte Fremgangsmaader i Avlen og Plejen, og ikke en enkelt Side af Landbo-standens Karakter, der i ikke ringe Grad har hæmmet den sunde, sikre Udvikling i Kvægbruget. Den Sl, hvormed man har indført Korthornet, har mange Steder kun medført, at det gode Materiale, som den stedlige Race bød frem til Behand-

ling, er gaaet tabt, uden at det er bleven erstattet med noget bedre. Og om end Enkelte, der raadede over større personlig Dydighed og andre særlig gunstige Betingelser, have haft Fordel ved Skiftet, saa er det lige vist, dels at Mange kun have haft en tvivlsom Fordel eller endog ligefrem Tab derved, og dels at den jydsk Race er trængt bort fra mange af sine bedste Arnesteder og derved selvfølgelig bleven hæmmet i sin Udvikling.

Men skjøndt der saaledes har været lagt store Hindringer i Vejen for Udviklingen særlig af det rent jydsk Kvægbrug, saa er dette dog gaaet fremad. Og sammenligner man dets nuværende Standpunkt med det, som det indtog for en Snæs Aar siden, saa er Forskjellen endog meget betydelig. Den Gang var Studen først færdig til at slagtes i 5 a 7 Aars Alderen, nu naaer den saa vidt 3 a 4 Aar gammel, og den kan endog blive godt skiftet for Slagtekvægmarkedet i $1\frac{1}{2}$ à $2\frac{1}{2}$ Aars Alderen. Men at dette Resultat er opnaaet i saa forholdsvis kort Tid, til Trods for at mange af de mest formaende Opdrættere have opgivet Racen, saa at Korthornet har indtaget dens Plads paa mange af de Gaarde, som hyde de bedste Livsvilkaar — dette vidner godt om, at den jydsk Race formaaer at følge Tidens Krav, naar det blot bliver gjort gjældende overfor den, og det spaaer om, at der endnu er den en Plads forbeholdt her i Landet, ja at den muligvis atter vil kunne gjenvinde en Del af det Omraade, den har tabt i Overgangstiden.

Det er meget lærerigt at lægge Mærke til, paa hvilken Maade det paaapegede Resultat er opnaaet i Kvægavlen. Man har i Regelen tænkt sig, at den jydsk Kvægavl skulde udvikle sig i samme Retning som den engelske, og man har derfor ogsaa seet hen til Englands udprægede Rjodracer som det Forbillede, vi maatte stile efter. Man ventede, at Kvæget i de Egne, hvor Rjødproduktionen særlig drives, skulde udvikle sig til ensidigt Rjødqvæg efter engelsk Mønster. Erfaringen synes dog mere og mere at pege i en anden Retning. Og hvor

ønskeligt og gavnligt det end maatte være, at Landet ejede et Par højtforædlede Stammer af jydsk Rjødqvæg, saa synes dog selv dette begrænsede Ønske at maatte opgives. Der har endnu næppe viist sig nogen Opdrættervirksomhed af den Art, som man tør vente noget Større af i en nærmere Fremtid, og hvad den almindelige Kvægholder angaaer, da ligger det ensidige Rjødqvæg saa fjernt fra hans Evner og Interesser, at det vilde være en stor Fejl, om man vilde forsøge at lede ham ind paa den Vej. For den almindelige Kvægholder er det nødvendigt, at Koen kan omsætte et rigeligt Foder og betale det med sin Mælk. Den lavbenede, brede og tætte jydsk Rjødsko med den stærke Knokkelbygning, det faste Vindeværslag under Huden og den faste Rjødværst gav kun lidt Mælk; malkede den ret godt strax efter Kælningen, saa tabte det sig i Regelen snart, og Koen havde derefter saa lang en delvis eller hel Goldperiode, at Malkningen i det Hele ikke tærede sænderlig paa den. Den beholdt derfor sin Værdi for Markedet i en lang Arrække, og da man altid havde en eller et Par Køer at sælge om Aaret, gav Omsætningen en ret betydelig Indtægt. Man slattede Koen, fordi den altid beholdt sin Værdi for Markedet, og tog mindre Hensyn til, hvad Udbytte den gav aarlig. Men efterhaanden som Fordringerne om det aarlige Udbytte af Koen er traadt i Forgrunden, har det gamle ensidige Rjødqvæg tabt sit Fodfæste og maa vige eller lade sig omdanne efter Tidens Krav. — Det er altsaa ikke ved en yderligere ensidig Udvikling af Rjødqvæget, at den oven paa pegede Fremgang i Rjødproduktionen er opnaaet. Den Vej, som Kvægholderne derimod ere blevne førte ind paa og mere eller mindre bevidst have fulgt, og som man maa ønske, at flere og flere for Alvor ville flaa ind paa, er at udvikle Koens Produktionsevne som Malkedyr samtidig med, at man gennem Udvalg af Tillægsdyr og Opdrættets Behandling sørger for at tilvejebringe en Kvægbestand med en bred, dyb og rummelig Kropbygning og af en Størrelse forøvrigt, som passer til Egnens eller Gaardens Forhold. Der vil da

opnaaes derved, at Koen kan fylde sin Plads i det fremstredne Agerbrug, samt at de Stude, som tillægges, ville faa et saadant Anlæg til Trivelighed og hurtig Væxt og faa god en Form, at det kan betale sig at hde dem den bedste Ernæring.

At dette Maal nu kan naaes med jydsk Kvæg, derom vidne de ovenfor meddelte Opdrætnings- og Fødnings-Regnskaber fra Forpagter Branth, S. Elkjær. Thi de Stude, hvorom der her er Tale, ere netop tillagte ved en jydsk Thy og paa jydste (Vensyssel-) Kær, der holdes for Mejeriets Skyld, og som derfor maa betale deres Foder og Underhold med Mælken. Det er tillige særdeles interessant og lærerigt, at der ved Siden af kan forelægges et saa smukt Regnskab som det af Proprietær Hjorth, Stranderholm, over Opdræt og Føding af Halvblodsdyr. Og da der kun saa sjælden gives Lejlighed til at anstille Sammenligninger af den Art og under saa ensartede Forhold, som Tilfældet er her, skal jeg sammenstille begge Regnskaber beregnede til, hvad et Dyr i Gjennemsnit har fortæret og kostet o. s. v., og har jeg derved tillige sat Foderpriserne ens paa begge Sider, og, saaledes som de findes i Hr. Hjorths Regnskab, sat fød Mælk til 5 Ore, skummet Mælk til 1½ Ore, Grutning til 6 Ore og Vikkehavre til 80 Kr. pr. Td. Td. o. s. v.

Det fremgaaer af disse Regnskaber, at Fødningen af Halvblodet og de yngste jydste Stude har været særdeles gode Forretninger, idet der er tjent et Overskud af henholdsvis 21,0 og 12,7 pCt. af den anvendte Kapital foruden Gjødningen. Tages det med i Betragtning, at Halvblodsdyrene have kostet mindst 180 Kroner 1½ Aar gamle, og at denne Sum maa forrentes i et Aar derefter, saa sees det, at de 1½ aarige jydste Stude have givet omtrent en ligesaa stor Rente af den anvendte Kapital. Derimod stiller Regnskabet sig ikke fuldt saa gunstig for de 2½ aarige jydste Stude. 1 Pd. Begemsvægt af disse har kostet 45 Ore at frembringe, og da Salgsprisen netop har været lige saa stor, saa har denne Føding altsaa ikke givet noget Overskud. Men

Middeltal pr. Stk. af 2 $\frac{1}{2}$ Mars Halvblods. Stranderholm.	Middeltal pr. Stk. af 2 $\frac{1}{2}$ Mars jydsk Stude. S. Eltjær.	Middeltal pr. Stk. af jydsk Stude, 1 Mar 5 Mdr. gl. S. Eltjær.
336,7 Pbd. sød Mælk. 2181,6 — fkm. do. 727 — Vinkager. 163 — Solfikkfag. 968 — Grut. 650,5 — Klid. 145 — Majs. 82,7 Edr. Roer. $\frac{4}{20}$ Ebd. Ebd. Græs. $\frac{2}{20}$ — — Biskehavre. Ø for 11,25 Kr.	340 Pbd. sød Mælk. 6211 — f. — 1907 — Vinkager. 322 — Grut. 71 — Klid. 226 Edr. Roer. 1028 Pbd. Biskehavre. Ø for 22,36 Kr.	250 Pbd. sød Mælk. 5671,7 — fkm. — 652,25 — Vinkager. 905 — Grut. 72 Edr. Roer. $\frac{3}{40}$ Ees Grønt. $\frac{1}{20}$ Ebd. Ebd. Grøntfoder.
Udgift til Foder Kr. 331,89. Bægt 1071 Pbd. koster pr. Pbd. 31 Dre.	Udgift til Foder Kr. 544,23. Bægt 1209 Pbd. koster pr. Pbd. 45 Dre.	Udgift til Foder Kr. 284,71. Bægt 872,5 Pbd. koster pr. Pbd. 32,6 Dre.
Solgt Nettovgt 1007 Pbd. Salgspris pr. Pbd. 40 Ø. ialt Kr. 402,80.	Solgt Nettovgt 1209 Pbd. Salgspris pr. Pbd. 45 Ø. ialt Kr. 544,50.	Solgt Nettovgt 845 Pbd. Salgspris pr. Pbd. 38 Ø. ialt Kr. 321,10.
Overskud Kr. 70,91 eller 21,06 pCt. af Foderets Værdi.	—	Overskud Kr. 36,39 eller 12,77 pCt. af Foderets Værdi.

en Gjødning, der falder efter et Foder, der har en Værdi af 544 Kr., er ogsaa noget værd, og da denne ikke har kostet noget, maa Resultatet alligevel kaldes heldigt. Opdrættet af disse 2 $\frac{1}{2}$ aarige jydsk Stude synes dog at have været for stærkt, og det maa vist ogsaa nærmest og rettest betragtes blot som et Forsøg, som det er lykkedes at slippe fra uden Tab. Og det, der nærmest kan udledes af Forsøget, er vel, at et saa intensivt Opdræt ikke som Regel kan anvendes med Fordel, man tør vel sige, paa noget som helst Slags Kvæg her tillands. Der synes derimod ikke at være tilstrækkelig Grund til deraf at slutte, at det ikke skulde kunne betale sig lige saa godt at opdrætte jydsk Stude til Afgang med 2 $\frac{1}{2}$ Aar som med 1 $\frac{1}{2}$ Aar. I det mindste maa dette Spørgsmaal helst endnu henstaa som aabent, og ønskeligt var det, om Sagen kunde blive yderligere undersøgt.

Til Sammenligning med ovenstaaende Regnskaber skal jeg anføre et Opdrætnings- og Fødningsregnskab for en Korthornsstude fra Sussex i England, og som er meddelt i det engelske Landbrugsfællesskabs Tidsskrift. Studen er født om Foraaret og solgt næste Aars Høst, 71 Uger eller omtrent 1 Aar 4¹/₂ Maaned gammel.

Indkjøbspris for Kalven	Fr. 36,00
4 Uger sød Mælk, 6 quartz pr. Dag à 2 d. = c. 6 Potter à 15 Dre	— 25,20
8 Uger stummet Mælk, 6 quartz à 1 ¹ / ₂ d. pr. Dag = c. 6 Potter à 3,25 Dre og 2 Pbd. Mel à 1 ¹ / ₄ d. = 9,3 D.)	— 23,10
17 Uger i Juni, Juli, Aug. og Septbr., 2 Pbd. Vinkager 2 — Bønnemel samt Koer, Hø, Græs, Klover)	— 71,40
26 Uger indtil Slutn. af Marts: 5 Pbd. Oliefage og Mel 1 ¹ / ₂ Skp. Koer Hø, Halm)	— 122,85
16 Uger, til Høst 8 Pbd. Oliefage og Mel daglig samt Koer, Græs, Klover . . .)	— 104,10
	Fr. 382,65
Røgt i 71 Uger à 4 d. (45 Dre) ugentlig)	— 31,05
Renter af Bygning og Kapital, Assurance)	— 22,50
	— 64,45
	Salt Udgift Fr. 437,10
	Salgspris — 441,90
	Overskud Fr. 4,80*)

*) Studen har omtrent fortæret i dansk Vægt: 340 Pbd. sød Mælk, 680

Fraregner man for Sammenligningens Skyld Udgifterne til Kjøb, Kogt, Assurance og Renter, har Studen givet et Overskud af 95,25 Kr., hvilket er 27,8 pCt. af den anvendte Kapital. Studens Bægt er ikke angiven, men sættes Salgsprisen efter den samtidige Notering i London til 6 sh. 2 d. pr. Stone (c. 80 Dre pr. Pbd.), vil Studen have givet 640 eng. Pbd. eller c. 580 dansk Pbd. i Slagtevægt. Efter 56 pCt. Slagtevægt har den derefter vejet levende 1035 Pbd. og efter 60 pCt. 966 Pbd. Man regner i Sussex, at en almindelig Landstud godt fedet fra Fødselen giver 100 Stone Kjød i 100 Uger, altsaa omtrent 720 Pbd. dansk Slagtevægt eller c. 1200 Pbd. levende Bægt i 23 Maaneder. Naar Hensyn tages til den høje Salgspris for denne Stud, giver denne Fødning af en af de dygtigste Kvægfedere i Sussex i alt væsentligt det samme Resultat som det, der fremgaaer af de oven anførte danske Regnskaber.

Naar det ovenfor er antydet, at den ensidige Avl af Kjødkvæg i England ikke kan tjene som Forbillede for den almindelige Avl i Jylland, saa er dermed ingenlunde sagt, at det samme skulde gjælde den engelske Pleje. Tværtimod maa det fremhæves, at vi paa Plejens Omraade endnu have særdeles meget at lære af England. Men naar denne Sag har været paa Tale, saa har man tit mødt den Indvending, at den engelske Pleje ikke med Fordel kan anvendes paa jydsk Kvæg. Den jydsk Stud foregives at vøge for langsomt, til at det skulde kunne betale sig at opføde den stærkt. Og af den Grund er det ogsaa, at Mange, som have ønsket at opdrætte og fødre stærkere end almindeligt, have anskaffet sig Korthorn, der bedre skulde være i Stand til at give fuldt Bederlag for et stort Foder. De oven anførte Regnskaber vise dog, at jydsk Stud have kunnet vøge omtrent lige saa stærkt som

Pbd. fl. Mælk, 215 Pbd. Linkage, 215 Pbd. Bønnemel, 1730 Pbd. „Olie-
 lage og Mel“, 34 Eder. Koer til Vinterfoder foruden Koer paa Græs,
 samt Græs, Kløver og Hø.

Halv- og Helblods-Korthorn, og at det har betalt sig lige saa godt at fede dem fra Fødselen af. Imidlertid er det en Selvfølge, at denne Fødning ikke lader sig gennemføre med enhver jydsk Studekalv, lige saa lidt som med meget af det „Korthorn“, som findes her i Landet. Det er nemlig en Hovedbetingelse for at kunne fede Studen fra Fødselen af, at den maa besidde en høj Grad af Trivelighed. Men Trivelighed er en Egenskab, som nedarves fra Forældrene, og derfor vil dette Opdræt ogsaa i særlig Grad være afhængigt af Forældrenes Bestaffenhed. Hvor man endnu er saa temmelig ligegyldig med Hensyn til Tyrens og Køens Bestaffenhed, vil den stærke Opfødning derfor ikke kunne tilraades. Og ligeledes ville de Stude, som tillægges paa almindelig indkjøbte Køer, ofte savne Produktionsevnen, Triveligheden i samme Grad som deres Mødre; ja det samme vil endog ofte være Tilfældet med Stude, der ere faldne paa Køer af det gamle jydsk Rjodslag, thi hvor velbyggede og tætte de end kunne være af Krop, saa voxe de dog for langsomt. Anderledes stiller Sagen sig derimod i en Besætning, hvor Produktionsevnen og dermed Triveligheden er saaledes oparbejdet hos Køerne, at disse kunne omsætte og betale et rigeligt Foder. Her vil Afkommet ogsaa arve en større Trivelighed og i det Hele en større Energi i Stoffkiftet, hvilket tydelig vil vise sig ved en rasere Væxt i de første Leveaar. Der kan derfor heller ingen Tvivl være om, at den planmæssige Avl og Pleje, hvorved Produktionsevnen og Triveligheden hæves i en Besætning, har lige saa stor Betydning for Studetillæget som for det egentlige Mejeribrug. At den jydsk Stud i det Hele er gaaet frem i tidlig Udvikling i de senere Aar, lader sig derfor ogsaa tildels forklare af, at Besætningerne til samme Tid ere blevne mere produktive. Og skal den jydsk Stud blive i Stand til at kunne modtage og betale den samme Pleje, som hidtil kun er bleven Korthornet til Del, saa maa Triveligheden og Produktionsevnen først oparbejdes baade hos Tyren og Køen. Men vil man paa den anden

Side ogfaa paatage sig dette Arbejde, saa er det heller ikke længere nødvendigt at indføre Korthorn. De foreliggende Regnskaber kunne nok tjene som et Vidnesbyrd i denne Henseende.

Man møder endnu tit den Paastand, at jydsk Stude ikke i samme Alder give den samme Vægt som Korthornet, og man slutter heraf, at de derfor heller ikke betale sig saa godt. Denne Mening er vanstelig at saa belyst uden ensartede Regnskaber paa begge Sider, og den er da ogsaa stærkest fæstnet, hvor disse i det Hele savnes. De her foreliggende Vægtangivelser støtte ikke denne Paastand. Men Foderet har dog været saa forskjelligt, at de heller ikke kunne tjene til saa afgjørende Bevis, som ønskeligt var. Hr. Hjorths Stude vejede saaledes den 1ste Nov. 1879, da de vistnok have været omtrent $1\frac{1}{2}$ Aar gamle, pr. Stk. 862 Pd., altsaa omtrent det samme som Hr. Branth's, der ved Afgangen vejede 872 Pd. Og man sammenligne Vægten: 1209 og 1071 Pd. af de $2\frac{1}{2}$ aarige Stude. — Hvad den formentlige Forskjel i Vægt angaaer, da vilde Sagen være klar nok, hvis Korthornet kunde opnaa en større Vægt ved det samme Foder i samme Tid. Men dette er ikke endnu bevist i saadanne Tilfælde, hvor begge Parter ere stillede lige, og hvor der paa begge Sider er taget lige meget Hensyn til Tillægssdyrenes Bestaffenhed særlig hvad Trivligheden angaaer. Derimod er det en Selvfølge, at et større Kvægsflag i samme Tid kan opnaa en større Vægt end et mindre, forudsat at det faaer et tilsvarende større Foder. Men det er urimeligt deraf at ville slutte, at hvert Pund Legemsvægt skulde kunne frembringes med en mindre Mængde Næringsstof hos det ene end hos det andet Slag, forudsat at Trivligheden og Legemsbestaffenheden ere de samme. Og hvad vil det dernæst egentlig sige, at Opdrættet og Fedningen betaler sig? Veroer det alene paa den Vægt, som Dyret opnaaer? Det vil dog vel ikke sige andet, end at man faaer det Foder betalt, som anvendes paa Dyrene, og det kan da indenfor visse Grænser være

temmelig ligegyldigt, hvad Dyret vejer. En Stud paa 800 Pd. kan betale sig lige saa godt som en paa 1000, 1200 eller 1600 Pd. osv. Branth's 1½ aarige Stude have givet et i Forhold til det anvendte Foder omtrent lige saa stort Overstud som Hjorth's Halvblod, og disse have igjen betalt sig lige saa godt som Korthornsstuden fra Sussex.

Der er endnu et Par Spørgsmaal, som staa i Forbindelse med Fødning i ung Alder, og som jeg kortelig skal berøre. For det første maa der spørges, om disse unge Dyr ogsaa ville finde Søgning paa det engelske Marked. I denne Henseende skal jeg, efter det engelske Landbrugselskabs Tidsskrift, anføre et Par Udtalelser fra engelske Slagtere angaaende tidlig fedet Korthornskvæg. Mr. Port, en Slagter i Brighton, som forshner en højere Klasse af Kunder med Kjød, meddeler følgende om 4 Stude, som han slagtede 19½ Maaned gamle, og som slagtede vejede fra 650—720 danske Pd.: „Kroppene af disse Stude vare særdeles komplette, Kjødet var meget mørt, af en fin Smag og i alle Henseender til mine Kunders Tilfredshed“. Angaaende en anden Flok paa 5 Stykker, kjøbte af den samme Mand, som havde fedet den oven omtalte Korthornstud, siger Mr. Port: „Studene vare under 20 Maaned gamle og havde endnu alle deres Kalvetænder, Kjødet var af ganske fortrinlig Kvalitet og havde en Tykkelse af 5 Tommer bagtil paa Ryggen, den største af dem vejede 800 Pd.“ En anden Slagter, Mr. Duke, skriver om nogle Stude under 20 Maaned gamle: „De vare alle paafaldende modne og smukke Kroppe og tilfredsstillende i høj Grad baade mig selv og mine Kunder“. Den engelske Forfatter, Mr. Evershed, som meddeler disse og flere Vidnesbyrd, slutter med at sige: „Dette viser, at ungt Kjød ikke behøver at være umodent eller næringsfattigt, samt at det ikke svinder for stærkt ved Røgning“. Paa Londons Marked finder man ogsaa altid et større Antal stærkt fedede 2-aarige Stude af Korthorn=Hereford= og Devonrace, og som i alle Henseender synes at være af meget høj Kvalitet. En Pris af 38 og 40

Dre pr. Pd. levende Vægt, som Branth og Hjorth have opnaaet fra $1\frac{1}{2}$ og $2\frac{1}{2}$ Aars Stude, er jo ogsaa betydelig over den almindelige, og den gav dog Avance for den danske Kjøber ved Salg i England. Der kan derfor næppe være Tale om, at der findes et Marked for denne Vare.

Et andet og ikke mindre vigtigt Spørgsmaal er det, hvorvidt et saadant Opdræt vil kunne passe for vore Forhold og finde mere almindelig Udbredelse. Et Opdræt af den Art kræver foruden rigelig Forfrugt om Vinteren tillige Staldfodring om Sommeren og kan vel ikke nøjes selv med rigelig Græsning og Tilskud af Kraftfoder. Dette Krav kan blive til en Hindring under nogle Forhold og medføre Fordel under andre. Det vil være en Hindring, hvor der væsentlig kun holdes Ungkvæg for dermed at benytte udstrakte Kjær, Enge eller lette Græsarealer. Overalt derimod, hvor Opdrættet holdes paa Ageren om Sommeren, og hvor Jorden er modtagelig for Kultur, ville Staldfodring og Fødning i ung Alder kunne blive et Led i den Række af Fremskridt, som betegner det intensive Agerbrug, og vil her kunne blive mere indbringende end den almindelige magre Opfødning eller maasse end Fødningen af ældre Stude. Og hvor Tillægsdyrenes Produktionsevne og Trivsel ere blevne mere udviklede, vil Fødning fra Fødselen af tillige frembyde den Fordel, at man derved faaer fuld Nytte af det Anlæg, som trivelige Dyr have til at voxe stærkt i den første Levetid, men som ikke faaer Lejlighed til at udsolde sig, naar Ungstuden opdrættes mere sparsomt. Endelig vil denne Fødningsmaade ogsaa medføre en langt hurtigere Omsætning, hvorved Fødedyrenes Underhold bliver forholdsvis billigere, Risikoer mindre, og hvorved der tillige bliver Mulighed for at faa en højere Rente af den anvendte Kapital. Fødning i ung Alder synes derfor at frembyde saa mange Fordele i forskjellig Retning, at den under de nuværende Konjunkturer paa Kjødmarkedet nok kan anbefales, hvor Forholdene forøvrigt egne sig dertil, ligesom der er Grund til at haabe, at den som et betydeligt Frem-

skridt i Kvægbruget vil faa en mere almindelig Udbredelse. Det maa derfor ogsaa ansees for særdeles heldigt, at Sage ved første Fremkomst er bleven saa klart belyst, som det er skeet ved, at Proprietær Hjorth og Forpagter Branth saa aabent have fremlagt deres Regnskaber. Og ikke mindre betydningfuldt er det, at det samtidig er traadt saa klart frem, at den jydsk Race kan gjøre Fyldest ved Siden af Northornet i det mest fremskredne Kvægbrug.
